

Őszi túra

Zala-Érd - Zalakaros

Mosolygás

arcok, izgatott tekintetek káprázoltak felénk a buszmegállóba. Szállingóztak..., de nem mint házipihák, hanem mint cserkészek. Bár az időjárás borongás volt, kedvünket nem szeghette. Sőt, a friss levegő jó hatást gyakorolt az állmoskás arcokra.

Nekivágtunk a vadregényes tájnak, de nem sokáig bártuk, hiszen korgó gyomrokra lettünk figyelmesek. Mindenki előkapta otthonról csomagolt, finom elemzésiáját, és addig nem tárgáltott mellőle, máig el nem fogyasztotta. Voltak, akik gyorsabban bekapkodták a falatokat, és elindultak felderíteni a hegyhátat. Találtak ott mindenféle jót: szedret, csipkebogyót, kártát és diót, plusz egy elhagyatott házikót

Csomagunkat újra a hátkra véve a legkisebbekkel az élen tovább bandukoltunk. Ekkorra csapatunk már nem rendezett hordóban, hanem inkább nyájhoz hasonlóan masírozott tovább a hárhad szélzárúpcsók irányába (mire felértünk a tetejére, kiderült, hogy 123 állópcsőfokon vagyunk túl J). Az izmos állópcsők után elénk tártult a szánkóba már nem volt há, de ágy is állveztük. Valaki szaladt, valaki pedig ávatosabb állóptekkel indult neki a mezőnek. Elkezdett csapni rágni az eső és a jár irányátalakult tüzet okád, piros sárkányai. Ástkáizben megalakult a Gumichello-sok szállvetsége, hisz ahány pocsolja volt és ahány mocsár, nem hagyhatták ki a gumicsizmás dagonyázók

Mivel a hangulat a tetőfokára hágott, a lányok a zalakarosi kilátást ostromolták meg, máig a pizzát várva, szakácsos jártakkal mállatták az időt. A fiókban, ja, és persze Virágban, még a tára után is pezsgett az energia, ágy a British-bulldog pont időben érkezett. Csakogy, mint a pizza, mert mikor megpillantották a pizzát hozó kis, fehér kocsi, már szaladtak is lefelé a domboldalon. A sor a rákot káprázepőig kágyázott. Az ázletes pizzák után elégedetten kezdtek el a szájháborút, amelyben a kók és a piros csapat vérmes csatájba kezdett a zászálók felkutatásáért. A jártákcokrot egy bikázás zárta, majd káprázócsót vettünk a buszmegállóban egymástól...

Bár az idő tényleg rossznak ágarkezett, a dölutánt mégis verőényes napszártsben állvezhettük. Aprább balesetek tártántek, de Isten megvált bennünket a nagyobb sárálásektől, és olyan kalandot adott számunkra, amit reméljük, hogy sokáig a szá-vánkben őrizünk majd.

â€ŽAzt hiszem, tábbet káne táráznunk!"

Â

VÃjrnagy Anna Ã©s TÃ³th Eszter